

TRAUMNOVELLE

του Μιχαήλ Παπανικολάου

*Βασισμένο στην ομώνυμη νουβέλα του
Arthur Schnitzler*

TRAUMNOVELLE

Του Μιχαήλ Παπανικολάου

Μονόπρακτο δράμα βασισμένο στην ομότιτλη νουβέλα του Arthur Schnitzler και στο κινηματογραφικό έργο ‘*Μάτια Ερμητικά κλειστά*’ του Stanley Kubrick.

Μετάφραση νουβέλας: Μιλτιάδης Αργυρόπουλος (Εκδόσεις Ερατώ)

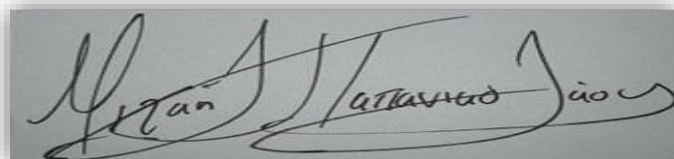
ΠΡΟΣΩΠΑ:

- **ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ**, γιατρός

- **ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ**, σύζυγος του **ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ** /
ΜΑΡΙΑΝΝΑ (κόρη συμβούλου) /
ΕΛΙΣΕ (πόρνη) /
ΜΑΣΚΟΦΟΡΕΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ /
‘ ΒΑΡΩΝΗ ’ ΝΤΟΥΜΠΙΕΣΚΙ /
ΑΛΙΣ (κόρη **ΓΚΙΜΠΙΖΕΡ**) /
ΠΟΡΝΗ

- **NICK ‘ΑΗΛΟΝΙ ’** /
ΑΝΔΡΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΑΝΔΥΑ /
ΓΚΙΜΠΙΖΕΡ /
ΖΙΓΚΛΕΡ (φίλος **ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ**) /
ΓΙΑΤΡΟΣ ΝΕΚΡΟΤΟΜΕΙΟΥ

- **ΑΦΗΓΗΤΗΣ** / **ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ**

Έναρξη συγγραφής: 19/01/2020

Ολοκλήρωση συγγραφής: 13/03/2021

” Η αλήθεια μπορεί πάντα να κρυφτεί πίσω από μια μάσκα...”

TRAUMNOVELLE

ΣΚΗΝΗ 1 – ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ

(Σκοτάδι. Σταδιακά φωτίζεται η σκηνή. Στη μέση ένα κρεβάτι. Πιο δίπλα μια κούνια μωρού. Αριστερά, στο βάθος, στο γραφείο του **ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ**. Ο **ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ** και η **ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ** κάθονται κοντά στην κούνια του μωρού. Η **ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ** κοιά τον **ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ**, ο οποίος κρατά ένα ανοιχτό βιβλίο και διαβάζει χαμηλόφωνα ένα παραμύθι)

(Βγαίνει σε πρώτο πλάνο ο **ΑΦΗΓΗΤΗΣ**)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Κυρίες και κύριοι, καλησπέρα σας! Καλωσήρθατε στην ουτοπία. Αφήστε για λίγο τις ταυτότητές σας. Δε θα σας χρειαστούν στην αποψινή βραδιά. Όλα απόψε μπορούν να ανατραπούν. Και ο,τι θα ζήσουμε απόψε, ίσως είναι πραγματικότητα ή ίσως να είναι απλά αποκύημα της φαντασίας κάποιου τρελού συγγραφέα... Ας ταξιδέψουμε, λοιπόν, πίσω στο χρόνο... Ας πάμε στο 1926...Βραδιά καρναβαλιού...Στην πρωτεύουσα του Στράους και του Βαλς...Την Βιέννη!

(*Μουσική : "The Blue Danube, Strauss*)

Βρισκόμαστε σε ένα μεγαλοαστικό βιεννέζικο σπίτι. Η ώρα είναι περασμένες εννιά. Ο Φρίντολιν και η Αλμπερτίν βάζουν τη μικρή τους κόρη για ύπνο.

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: Είκοσι τέσσερις μελαμψοί σκλάβοι τραβούσαν τα κουπιά της μεγαλοπρεπούς γαλέρας που μετέφερε τον Πρίγκιπα Αμγκιάντ στο ανάκτορο του Χαλίφη. Όμως, ο Πρίγκιπας, τυλιγμένος στον πορφυρό του μανδύα, αναπαυόταν μόνος στο κατάστρωμα, κάτω από τον βαθυκύανο, έναστρο νυχτερινό ουρανό, και το βλέμμα του...

(Η **ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ** του κάνει νόημα να σταματήσει)

ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ: Σσος! Κοιμήθηκε! (γελάει)

(Χαμογελούν)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Πάνω από την κούνια της μικρής τους κόρης, τα βλέμματα των δύο γονέων συναντήθηκαν με ένα τρυφερό χαμόγελο που δεν προοριζόταν πλέον μόνο για το παιδί. Ο Φρίντολιν και η Αλμπερτίν, ήσυχοι πια, βιάζονταν να συνεχίσουν τη συζήτηση που είχαν ξεκινήσει πριν το δείπνο...Μια συζήτηση για ένα μπαλ μασκέ της περασμένης βραδιάς που έμελε να ανοίξει τον ασκό του Αιόλου... (Βγαίνει)

ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ: Αλήθεια, δε μου είπες ποτέ τι συνέβη όταν συνάντησες εκείνες τις δύο κοπέλες με τις κόκκινες στολές...

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: Για εχθές λες; Ε τι να σου πω; Δεν τις γνώριζα. Άγνωστες μεταξύ αγνώστων σε ένα τεράστιο μπαλ μασκέ. Μη φανταστείς ότι συνέβη και τίποτε τρομερό δηλαδή. Βέβαια, εκείνες ήξεραν απίστευτες λεπτομέριες για την καριέρα μου. Με την κουβέντα καταλήξαμε σε ένα θεωρείο, όπου με άφησαν μόνο, υποσχόμενες να επιστρέψουν χωρίς μάσκα.

ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ: Και τι συνέβη;

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: Τίποτα! Δεν εμφανίστηκαν ποτέ και αποφάσισα να επιστρέψω στ' ισόγειο, μήπως και καταφέρω να τις εντοπίσω. Τότε με άρπαξες απ' το μπράτσο...Θυμάσαι;

ΑΛΜΠΙΕΡΤΙΝ: Ναι! Προσπαθούσα να αποφύγω έναν περίεργο τύπο. Δε σου κρύβω ότι στην αρχή με γοήτευσε! Είχε ένα μελαγχολικό, απαθές ύφος και μια παράξενη πολωνική προφορά. Εσύ έλειπες...και εγώ χόρευα μαζί του μέχρι που μου μίλησε με περίεργα λόγια... χυδαία θα τα έλεγα! Τότε σε είδα να κατεβαίνεις και όρμηξα να στηριχτώ στο μπράτσο σου.

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: Γραπώθηκες τόσο γερά, που νόμιζα ότι θα σπάσει ο καρπός μου. Βέβαια, τα στρείδια με σαμπάνια που ακολούθησαν, ηρέμησαν το κλίμα.

ΑΛΜΠΙΕΡΤΙΝ: Πάντως αυτή τη φορά το μπαλ μασκέ του Φριτς ήταν εξαιρετικό. Υπεράνω προσοκιών! Οι καλεσμένοι πρέπει να ήταν πάνω από 500.

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: Η αλήθεια είναι ότι ξεπέρασε τον εαυτό του ο φίλος μου. Ωραία βραδιά, αν και κουραστική...

ΑΛΜΠΙΕΡΤΙΝ: Δε διέκρινα κάποια κούραση μετά... (γελάει)

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: Όντως! Μα πως θα μπορούσα να αντισταθώ στην λαμπερή εμφάνισή σου; Ακτινοβολούσες ολόκληρη εχθές!

ΑΛΜΠΙΕΡΤΙΝ: Η αλήθεια είναι ότι ο σύντομος καβαλιέρος μου ήταν εξίσου λαμπερός...γοητευτικός! Είχε κάτι αλλιώτικο, ξενικό...

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: Δηλαδή, είχε περισσότερη έλξη πάνω σου;

ΑΛΜΠΙΕΡΤΙΝ: Μην το βλέπεις έτσι! Απλά, πάντατο αλλιώτικο σε σαγηνεύει. Άλλωστε, και συ γοητεύτηκες από τα δυο μυστήρια κόκκινα ντόμινο!

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: Φυσικά! Ισχύει εν μέρει αυτό που είπες! Βέβαια, τα δυο ντόμινο δε με ακούμπησαν, αλλά ναι, η έλξη που μου ασκούσαν ήταν ταυτόχρονα τόσο έντονη και μυστήρια...

ΑΛΜΠΙΕΡΤΙΝ: Πάντως, φαίνεται πως και εγώ σου είχα κεντρίσει το ενδιαφέρον, αν κρίνω από το βλέμμα που με κοίταζες όταν κατέβηκες τη σκάλα.

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: (χαμογελώντας αμήχανα) Υπονοείς ότι ζήλεψα, αν δεν απατώμαι; Ειλικρινά, απ'ότι σου πέρασε αυτό από το μυαλό...

ΑΛΜΠΙΕΡΤΙΝ: Το βλέμμα σου αυτό πρόδιδε, γλυκέ μου. Δεν είναι δύσκολο να το καταλάβω.

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: Νομίζω πως προσπαθείς να καλύψεις τη δική σου ζήλια, όταν σε εγκατέλειπα με τα δύο ντόμινο.

ΑΛΜΠΙΕΡΤΙΝ: Αγάπη μου, ξέρω ότι στο τέλος θα γυρίσεις σε μένα.

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: Πως είσαι τόσο σίγουρη;

ΑΛΜΠΙΕΡΤΙΝ: Όταν πραγματικά αγαπάς κάποιον, τότε είσαι σίγουρος για αυτόν.

ΣΚΗΝΗ 2- ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ

(Η ατμόσφαιρα έχει βαρύνει και ο φωτισμός πλέον είναι πολύ χαμηλός. Μπαίνει ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Η ανέμελη φλυαρία γύρω από τις ασήμαντες περιπέτειες της προηγούμενης νύχτας οδήγησαν τους δύο εραστές σε μια σοβαρή, άκρως εξομολογητική θα έλεγε κανείς, συζήτηση...

(Βγαίνει)

ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ: Πες μου, Φρίντολιν, θυμάσαι εκείνο το νεαρό άνδρα που είχε καθίσει το περασμένο καλοκαίρι στις διακοπές μαζί με δυο αξιωματικούς στο διπλανό τραπέζι του ξενοδοχείου;

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: Λες για εκείνο τον Δανό...Και τι μ' αυτόν;

ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ: Τον είχα δει το ίδιο πρωί, όπως ανέβαινε βιαστικός τη σκάλα του ξενοδοχείου, κρατώντας τον χαρτοφύλακά του. Με περιεργάστηκε επιπόλαια.. Λίγα σκαλιά παραπάνω όμως κοντοστάθηκε, στράφηκε προς το μέρος μου..Τα βλέμματα μας διασταυρώθηκαν. Δε χαμογέλασε, μάλιστα μου φάνηκε ότι το πρόσωπό του σκοτεινίασε. Κάτι παρόμοιο πρέπει να συνέβη και σε μένα, γιατί ένοιωθα συγκινημένη όσο ποτέ άλλοτε.

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ : Και λοιπόν;

ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ: Πέρασα όλη την ημέρα ξαπλωμένη στην παραλία, χαμένη σε ονειροπολήσεις. Εάν μου έλεγε να τον ακολουθήσω, δε θα μπορούσα να αντισταθώ. Έτσι νόμιζα τουλάχιστον. Ένοιωθα τον εαυτό μου έτοιμο για όλα...Αισθανόμουν έτοιμη να θυσιάσω εσένα, το παιδί, το μέλλον μου και συγχρόνως ...(γελάει) θα με πιστέψεις;... Συγχρόνως, σε είχα ανάγκη περισσότερο από ποτέ. Ακριβώς εκείνο το απομεσήμερο, θα το θυμάσαι φαντάζομαι, έτυχε να πιάσουμε κουβέντα για χίλια διαφορετικά θέματα...Για το κοινό μας μέλλον, για το παιδί, με μια οικειότητα που είχαμε να βιώσουμε καιρό. Προς το ηλιοβασίλεμα, καθόμασταν στο μπαλκόνι, εσύ και εγώ, όταν ξαφνικά πέρασε εκείνος, κάτω...στην παραλία...χωρίς να μας κοιτάξει...και ένοιωσα χαρούμενη που τον είδα! Εσένα, όμως, σε χαϊδεψα στο μέτωπο και σε φίλησα στα μαλλιά και, κοντά στην αγάπη που έτρεφα για σένα, ταυτόχρονα ένοιωθα και συμπόνοια. Το βράδυ ήμουν πολύ όμορφη, όπως είχες εσύ τονίσει μάλιστα. Ίσως να μην ήταν σύμπτωση που ο ξένος καθόταν κοντά μας. Δεν κοιτούσε προς το μέρος μου, εγώ όμως σκεφτόμουν να σηκωθώ, να πλησιάσω στο τραπέζι του και να πω: "Ήρθα αγαπημένε μου, σε περίμενα τόσο καιρό, πάρε με". Εκείνη τη στιγμή, του έφεραν ένα τηλεγράφημα...το διαβασε, χλώμιασε και ρίχνοντάς μου μια φευγαλέα, αινιγματική ματιά, βγήκε από την αίθουσα.

(κοιτάει στο κενό)

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: Και; Τι συνέβη;

ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ: Τίποτε άλλο, ξέρω μονάχα πως το επόμενο πρωί ξύπνησα με τον φόβο πως είτε είχε αναχωρήσει είτε είχε μείνει στο ξενοδοχείο.

Δε ξέρω, ούτε τότε ήξερα. Ωστόσο, όταν έφτασε μεσημέρι και δεν είχε φανεί πουθενά, ησύχασα. Μη με ρωτήσεις τίποτε άλλο Φρίντολιν, αυτή είναι όλη η αλήθεια.

(Μικρή παύση)

Άλλωστε και εσύ είχες μια γνωριμία σε κείνη την ακρογιαλιά..το ξέρω.

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: *(σηκώνεται όρθιος και βηματίζει νευρικά)* Έχεις δίκιο. Τα πρωινά, μερικές φορές πολύ νωρίς, πριν ξυπνήσεις, συνήθιζα να περιπλανιέμαι κατά μήκος της ακτής, αρκετά μακριά από το ξενοδοχείο και, μολονότι ήταν νωρίς, ο ήλιος ήδη έκαιγε φωτεινός πάνω από την θάλασσα. Εκεί έξω, κοντά στην ακρογιαλιά, υπήρχαν, όπως ξέρεις, μικρά εξοχικά. Σπάνια συνατούσα ανθρώπους. Όμως, ένα πρωινό, αντιλήφθηκα μια γυναικεία μορφή που προχωρούσε προσεκτικά. Ήταν ένα νεαρό κορίτσι, γύρω στα δεκαπέντε, με λυτά ξανθά μαλλιά που κυλούσαν στους ώμους της. Το κορίτσι κοίταξε τη θάλασσα και, αναπάντεχα, βρέθηκε να στέκεται μπροστά μου. Τα χέρια της τεντώθηκαν προς τα πίσω, σαν να έψαχνε κάτι να στηριχτεί και, σηκώνοντας το βλέμμα της, με είδε. Μου φάνηκε σαν να ήθελε να λιποθυμήσει ή να το βάλει στα πόδια... Ένα ρίγος διαπερνούσε το κορμί της...ήταν φανερό. Στάθηκε εκεί, αρχικά θυμωμένη, έπειτα τρομαγμένη και κατόπιν αμήχανη. Ξαφνικά, χαμογέλασε, τα μάτια της έμοιαζαν να με χαιρετούν... Ήταν περήφανη και ερεθισμένη από το βλέμμα που της έριχνα. Στεκόμαστε ο ένας απέναντι στον άλλο για καμιά δεκαριά δευτερόλεπτα. Αθέλητα, άπλωσα τα χέρια μου προς το μέρος της... Αρχικά με κοίταξε με ένα βλέμμα γεμάτο χαρά αλλά και πάθος. Ξαφνικά όμως, με κοίταξε επιτακτικά και κατόπιν, όταν είδε πως δε βάσταγε η καρδιά μου να υπακούσω την εντολή της, παρακλητικά... Τόσο πολύ που δε μου έμενε τίποτα άλλο από το να στραφώ και να φύγω. Δε γύρισα να την κοιτάξω ούτε μια φορά. Όχι από διακριτικότητα, υπακοή ή ιπποτισμό, αλλά επειδή το τελευταίο εκείνο βλέμμα της με συγκίνησε τόσο που αισθανόμουν έτοιμος να λιποθυμήσω.

(κοιτάει στο κενό)

ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ: *(κοιτάει μπροστά, αποσβολωμένη)* Και πόσο συχνά επανέλαβες την ίδια διαδρομή;

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: Αυτό που σου διηγήθηκα συνέβη κατά σύμπτωση την τελευταία μέρα των διακοπών μας στη Δανία. Ούτε εγώ ξέρω τι θα είχε συμβεί υπό άλλες συνθήκες. Μη με ρωτήσεις ούτε εσύ κάτι άλλο Αλμπερτίν.

ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ: *(σηκώνεται, τον πλησιάζει)* Από τώρα και στο εξής, αυτά τα πράγματα θα τα λέμε ο ένας στον άλλο την ίδια στιγμή.

(Ο ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ γνέφει καταφατικά)

ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ: Υποσχέσου μου!

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: Δεν το ξέρεις ότι θα το κάνω;

ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ: *(ακουμπά τα χέρια της στα χείλη του)* Σε κάθε πλάσμα που νόμιζα πως αγαπώ, έψαχνα εσένα και μόνο. Αυτό το ξέρω πιο καλά από όσο μπορείς να το καταλάβεις.

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: Πιστεύω πως το ίδιο ισχύει και από τη μεριά μου...Θεωρώ, τουλάχιστον.

ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ: *(χαμογελάει ειρωνικά)* Και αν...μου είχε κάνει και εμένα κέφι να ψαχτώ πριν παντρευτώ;

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: *(θορυβημένος)* Υπάρχει, λοιπόν, κάτι που μου έχεις κρύψει;

(Η ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ χαμογελά ζανά)

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: Νομίζω πως δεν καταλαβαίνω. Δεν ήσουν καλά-καλά δεκαεπτά όταν αρραβωνιαστήκαμε.

ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ: Ναι, Φρίντολιν. Προχωρημένα δεκαέξι...Κι όμως, δεν ήταν από δική μου επιλογή που σε παντρεύτηκα παρθένα.

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: *(έξαλλος)* Τί εννοείς, Αλμπερτίν;

ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ: Ήταν στη λίμνη Βέρτερ...Ένα ωραίο απόγευμα του καλοκαιριού. Του καλοκαιριού πριν τον αρραβώνα μας Φρίντολιν...Ένας νέος, πολύ όμορφος, στάθηκε στο παράθυρό μου...Πιάσαμε κουβέντα και σκέφτηκα ότι ήταν πολύ αξιαγάπητος...Τόσο που, αν μου έλεγε μόνο μια λέξη, θα τον ακολουθούσα όπου και αν πήγαινε, θα μπορούσε να με κάνει ότι ήθελε τη νύχτα...Όμως, ο γοητευτικός νεαρός δεν την είπε τη λέξη, μόνο μου φίλησε απαλά το χέρι και το επόμενο πρωί με ζήτησε σε γάμο. Και είπα ναι!

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: *(δυσανεστημένος)* Κι αν εκείνο το απόγευμα είχε σταθεί συμπτωματικά στο παράθυρό σου ένας άλλος νεαρός που θα τύχαινε να βρεί τη σωστή λέξη;

ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ: *(τον ηρεμεί)* Ένας άλλος, όποιος και αν ήταν, ο,τι και αν έλεγε, δεν θα τον είχε βοηθήσει και πολύ. Και αν δεν ήσουν εσύ μπροστά μου στο παράθυρο, ούτε το καλοκαιρινό απόγευμα θα ήταν τόσο ωραίο.

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: *(ειρωνικά)* Έτσι λες αυτή την στιγμή, ίσως έτσι πιστεύεις αυτή τη στιγμή. Όμως...

(Χτυπάει το τηλέφωνο. Ο ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ το σηκώνει)

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: *(στο ακουστικό)* Θα έρθω. Ευχαριστώ.

(Το κλείνει) Δυστυχώς, πρέπει να φύγω. Ο Σύμβουλος πάλι έχει υποστεί καρδιακή προσβολή. Πρέπει να πάω από εκεί να προλάβω τα χειρότερα...

ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ: Θα αργήσεις πολύ;

ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ: Θα κάνω όσο πιο γρήγορα γίνεται. Πρέπει να να πάω. Ελπίζω να μην είναι τόσο άσχημα...Ως τώρα τρία χιλιοστόλιτρα μορφίνης ήταν αρκετά για να ξεπερνά τις κρίσεις...Αντίο!

ΑΛΜΠΕΡΤΙΝ: Στο καλό...!

(Βγαίνει ο ΦΡΙΝΤΟΛΙΝ)

(ΦΩΤΑ)